

otromba viselkedésével és zsugoriskodásával. De hát sok mindent el kell túrnóm a forgalom kedvéért, — mondotta a tiszteletreméltó Li-Lü-pi és lenyelte a már összerágott és levétől megfosztott bagót.

— Így van ez és nem másként, — folytatta az élelmes prostituált, — ez a vén kecske még annyit se ér, mint akármelyik fiatal bérese, ezt nekem elhited, Luis. Egyáltalán úgy áll a dolog, hogy többet ér egy gyakornok mint egy cégjegyző vagy egy vezérigazgató. Az a szerencsétlen fickó, akit a múlt héten lábánál fogva felakasztottak, többet ért mint a védővezér. De ezt ti, amíg a világ áll sem lesztek képesek megérteni. Az legalább érti a murcoskodást, ha vékonypénzű akkor is többet ér az efféle vén kecskénél, védővezérnél és cégjegyzőnél. Így beszél az én szívem, de sajnos, az eszemre is kell néha hallgatnom, nehogy megcáfoljam élelmességembe vetett hitüket az embereknek.

— Ó mily tiszteletlen beszéd ez, boldogságos Li-Lü-pi, a te eszedet is elvette a nagy boldogság, — kiáltottam és nem akartam himni füleimnek. A boldogság elvette az eszedet és már nem is tudod, hogy mi beszélsz.

— Amit mondtam azt megmondtam, — válaszolta a tiszteletreméltó Li-Lü-pi és hatalmasat köpött újra a levegőbe, — egy fabatkát se ér az egész erőlködés. És mondom neked hogy nincs unalmasabb dolog mint egy ilyen vén kecskét elszorakoztatni. Hisz' egy ilyenel már akkor elmegy az embernek a kedve, mielőtt elkezdené a dolgot. Hogy ezen azután mi a tiszteletreméltó, azt meg én nem tudom megérteni. Az ilyen vén hülyét én csak utálni tudom, akár a mocskot.

A tiszteletreméltó Li-Lü-pi még egyet köpött végtelen megvetéssel és utálattal az előttünk folydogáló csatornába, megfordult és betette háta mögött az ajtót. Mélységes gondokba merülten én is felmásztam egy háztetőre, és a kifeszített, száradó takarók alatt meghúzódtam, hogy ott eltöltssem az éjszakát.

(Vége a következő számban)

T É L H A V A

Irta: SALAMON ERNŐ (Braşov)

Elérkezett a lágyhavu hónap,
ideje lett kacagásnak, jónak,
acélokkal, korcsolyákkal állnak
jégre párok s vígan körbe járnak.

Mellemet beteg meleg fereszti,
szeret a fagy, — ingem beereszti;
szeret a hó, — lábam beereszti;
mellemet a köhögés fereszti.

Koresolyázni járnak jégre párok,
koresolyákkal én jégre nem járok,
fizetésem egyezer és ötszáz,
arra járok, hol velem köhög száz.

Munkáslakás, ketrecek és pajta
beteg népek betegednek rajta,
hajnalba a gyárakba kijárnak,
éhes rabjai az éhes gyárnak.

Őket nézem, velük járok kedvvel
harcolnak szíjjakkal, kerekekkel,
olajoznak, meghajolnak, bárha
rosszul hajlik a hát januárba.

Meghül teste nőnek és gyerekeknek,
betegséggel telnek a fejek meg.
Sokat visz el nagyon drága árt szed,
pár deszkára lekopog a pár szeg.

A munkásnak betegség a bére,
ha öregszik félre dobják, félre;
félre dobják, félre, mint a rongyot,
ríhatnak az anyák s a porontyok.

Igazuk van! Jobban tette volna,
dolog helyett, ha tekergett volna;
akkor is csak ez volna a bére,
csak éppen hogy joggal dobják félre.